

УДК 7.05:004.92](045)

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/87-2-8>**Аурелія КОЛЕСНИКОВА,***orcid.org/0000-0003-3949-6384*

старший викладач кафедри графічного дизайну

Київського національного університету технологій та дизайну

(Київ, Україна) *aurika.koliesnikova@gmail.com***Марія КОВАЛЕНКО,***orcid.org/0000-0002-1513-1594*

асистент кафедри графічного дизайну

Київського національного університету технологій та дизайну

(Київ, Україна) *benkomalia1954vl@gmail.com***Олександр КРОТЕВИЧ,***orcid.org/0000-0002-6934-9310*

доцент кафедри графічного дизайну

Київського національного університету технологій та дизайну

(Київ, Україна) *aleksandr_44@ukr.net*

КОМП'ЮТЕРНА ГРАФІКА В ГРАФІЧНОМУ ДИЗАЙНІ ЯК ЗАСІБ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ ТА ТРАНСФОРМАЦІЇ НАЇВНОГО ЕТНОМИСТЕЦТВА В КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ ВІЗУАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ

У статті розглядається феномен наївного етномистецтва як актуального джерела формування візуальної ідентичності в сучасному графічному дизайні. Акцент зроблено на тому, що наїв як художнє явище виходить за межі не лише історичного або фольклористичного підходу – він репрезентує специфічну мову образного мислення, яка зберігає зв'язок із традиційними етнокультурними кодами, водночас адаптуючись до новітніх візуальних практик. Ми аналізуємо характерні ознаки наївного мистецтва – декоративність, площинність, спрощена перспектива, яскраві кольори, символізм, інтуїтивна композиція – та простежуємо їхню репрезентацію в сучасних цифрових медіа.

Окрема увага приділяється комп'ютерній графіці як інструменту інтерпретації й трансформації етнонаївної естетики. Проаналізовано потенціал сучасних графічних редакторів (Adobe Photoshop, Illustrator, Procreate, Krita тощо) у створенні векторних, растрових та комбінованих зображень на основі традиційної орнаментики, фольклорних мотивів, міфопоетичних сюжетів. З'ясовано, що цифрові засоби дають змогу не лише стилізувати візуальну мову наїву, але й формувати нові змістові рівні з глибокою етнокультурною семантикою, зберігаючи емоційну автентичність і образну щирість. У тексті представлено низку прикладів сучасного дизайну з використанням наївної стилістики – у сфері бренд-дизайну, ілюстрації, упаковки, NFT-проектів, освітніх візуальних матеріалів та інтерактивних платформ. Наголошено на важливості етичного підходу до цифрового цитування: обов'язковість визнання джерела, уникнення культурної апропріації, дотримання змістової точності при стилізації.

Узагальнюючи, ми стверджуємо, що наївне етномистецтво, трансформоване засобами комп'ютерної графіки, не лише зберігає свою силу емоційного впливу та культурну впізнаваність, але й розширює можливості візуального дизайну як засобу комунікації між традицією й сучасністю. Такий підхід сприяє розвитку нового візуального дискурсу, в якому локальна ідентичність постає як основа для глобально релевантного дизайнерського продукту.

Ключові слова: наївне мистецтво, етнодизайн, комп'ютерна графіка, цифрова візуалізація, візуальна ідентичність, фольклор, стилізація, етнокод, цифрові медіа, культурна спадщина, графічний дизайн, фолк дизайн.

Aureliia KOLIESNIKOVA,

orcid.org/0000-0003-3949-6384

*Senior Lecturer at the Department of Graphic Design
Kyiv National University of Technologies and Design
(Kyiv, Ukraine) aurika.koliesnikova@gmail.com*

Mariia KOVALENKO,

orcid.org/0000-0002-1513-1594

*Assistant at the Department of Graphic Design
Kyiv National University of Technologies and Design
(Kyiv, Ukraine) benkomalia1954vl@gmail.com*

Oleksandr KROTEVYCH,

orcid.org/0000-0002-6934-9310

*Associate Professor at the Department of Graphic Design
Kyiv National University of Technologies and Design
(Kyiv, Ukraine) aleksandrr_44@ukr.net*

COMPUTER GRAPHICS IN GRAPHIC DESIGN AS A MEANS OF INTERPRETATION AND TRANSFORMATION OF NAÏVE ETHNIC ART IN THE CONTEXT OF CONTEMPORARY VISUAL CULTURE

The article explores the phenomenon of naïve ethnographic art as a relevant source for shaping visual identity in contemporary graphic design. The focus is placed on the idea that naïve art, as an artistic phenomenon, transcends purely historical or folkloristic approaches—representing instead a unique visual language of imaginative thinking that retains ties to traditional ethnocultural codes while adapting to modern visual practices. The authors analyze the key characteristics of naïve art—decorativeness, flat composition, simplified perspective, vibrant colors, symbolism, and intuitive arrangement—and trace their representation in contemporary digital media.

Special attention is devoted to computer graphics as a tool for interpreting and transforming ethno-naïve aesthetics. The potential of modern graphic software (Adobe Photoshop, Illustrator, Procreate, Krita, etc.) is analyzed in the creation of vector, raster, and mixed-format visuals based on traditional ornamentation, folkloric motifs, and mythopoetic themes. It is shown that digital tools enable not only the stylization of naïve visual language but also the creation of new semantic layers, preserving deep ethnocultural meaning, emotional authenticity, and visual sincerity. The article presents a number of examples of contemporary design employing naïve stylistics in branding, illustration, packaging, NFT projects, educational materials, and interactive platforms. The importance of an ethical approach to digital citation is emphasized, including proper attribution of sources, avoidance of cultural appropriation, and maintaining semantic fidelity during stylization.

In conclusion, the authors argue that naïve ethnographic art, transformed through computer graphics, retains its emotional power and cultural recognizability while expanding the possibilities of visual design as a means of communication between tradition and modernity. This approach contributes to the development of a new visual discourse, in which local identity becomes the foundation for globally relevant design products.

Key words: naïve art, ethnodesign, computer graphics, digital visualization, visual identity, folklore, stylization, ethnocod, digital media, cultural heritage, graphic design, folk design.

Постановка проблеми. Наївне мистецтво – це форма художньої творчості, яка виникає поза академічною традицією, часто асоціюється з самоуками або митцями, які не здобули професійної освіти. Стиль наїву характеризується декоративністю, площинною композицією, надмірною деталізацією, яскравими кольорами та спрощеною перспективою. У ньому часто домінує емоційна безпосередність, щирість образу, символізм і міфологізація повсякденного життя. Візуально такі твори виглядають спрощеними, проте насправді містять складні семіотичні коди, що відображають світоглядну картину автора.

У культурному контексті наївне мистецтво нерозривно пов'язане з народною традицією,

локальною міфологією та фольклором. Воно фіксує життєві уявлення певної етнокультурної спільноти, слугує артефактом «візуальної пам'яті» і часто сприймається як форма маргінального, але глибоко автентичного висловлення. Саме тому наївне мистецтво цінується в етнокультурних дослідженнях як джерело автентичних наративів, що не пройшли крізь фільтр академізму чи глобалізованої масової культури.

Етномистецтво відображає духовний, історичний та естетичний досвід народу, закріплюючи візуальні маркери його культурної ідентичності. Воно включає різні види творчості: декоративно-ужиткове мистецтво, орнаментику, обрядову сим-

воліку, текстиль, дереворізьбу тощо. У межах візуальної культури етномистецтво відіграє роль носія національної пам'яті, передаючи цінності, архетипи й емоційні патерни крізь покоління. Наївне мистецтво як форма етномистецтва вирізняється інтенсивною емоційністю та персоналізованою інтерпретацією традицій. Воно стає дієвим інструментом самоідентифікації митця та водночас виступає носієм колективного досвіду. Через це етнонаїв має величезний потенціал для візуального опрацювання тем етнічної ідентичності в сучасному мистецтві та дизайні, особливо в умовах цифрової репрезентації національних кодів.

Аналіз досліджень. Наївне етномистецтво як форма візуалізації локальної ідентичності дедалі частіше розглядається не лише як архаїчний культурний феномен, а й як джерело концептуальних рішень у сучасному дизайні. Г. Стельмашук підкреслює, що наївне мистецтво є «виразником підсвідомої етнічної пам'яті, що зберігає архаїчні уявлення про світ у колористиці, символіці та сюжетах» (2009). У цьому контексті Р. Яців наголошує на ролі інтуїтивного світосприйняття митця-наївіста як засобу конструювання альтернативної реальності, яка суперечить академічним канонам, але водночас глибоко вкорінена в культурному ґрунті (2012). Таким чином, наївне мистецтво виступає не лише як форма естетичної виразності, а як візуальна стратегія націєтворення.

Інтеграція наївного етномистецтва в цифрове середовище є одним з актуальних напрямів розвитку графічного дизайну. В. Косів зазначає, що «графічний дизайн на зламі ХХ–ХХІ століть трансформувався під впливом цифрових технологій, вбираючи в себе наративи та форми традиційного мистецтва» (2021). У цьому ж ключі О. Мельник звертає увагу на здатність комп'ютерної графіки не лише імітувати стилістику ручного письма й орнаменту, а й продукувати нові візуальні смисли на основі етнокультурного коду (2020). Отже, цифрові інструменти відкривають широкі можливості для трансформації наївної естетики у сфері сучасної візуальної комунікації, особливо у графічному дизайні.

У цифрову добу важливим стає не лише збереження візуальної спадщини, а й її актуалізація у формах, зрозумілих сучасному глядачеві. Саме тому наївне мистецтво дедалі частіше «переосялюється в межах мультимедійних практик, дизайну і навіть гейміфікованих середовищ», як зазначає Роман Яців (Яців, 2012). Використання наївних образів і фольклорних мотивів у комп'ютерній графіці надає дизайнерам змогу створювати ідентифікаційно насичений продукт,

що резонує з архетипами колективної пам'яті. Такі проекти часто спрямовані не лише на візуальну привабливість, але й на формування культурного меседжу, зрозумілого в умовах глобалізованого ринку візуальної комунікації.

Цифрові інструменти, зокрема Adobe Illustrator, Photoshop, Procreate та інші платформи, створюють нові можливості для художнього переосмислення традиційної символіки. Як зазначає Оксана Мельник, «сучасний дизайнер стає візуальним перекладачем, здатним адаптувати архаїчну образність до вимог нового медіасередовища без втрати ідентичності першоджерела» (Мельник, 2020). Такий підхід особливо актуальний у роботі з молодіжною аудиторією, яка сприймає фольклорні теми через призму цифрової естетики. В. Косів також підкреслює, що «графічний дизайн на сьогодні є засобом не лише стилізації, а й критичного осмислення культурного спадку через візуальні наративи» (Косів, 2021). Саме тому комп'ютерна графіка як інструмент у сфері етнодизайну виступає не лише як технічна платформа, а як середовище формування нової ідентичності.

Інтеграція етнокультурних візуальних кодів у сучасний графічний дизайн передбачає не лише стилізацію, а й глибоке переосмислення традиційних образів у новому технологічному середовищі. Як зазначалося у наших попередніх дослідженнях, «комп'ютерна графіка уможливорює адаптацію традиційних орнаментів, кольорів і символів до сучасних форматів графічного дизайну, не втрачаючи їхньої автентичності» (А. Колеснікова, С. Подлевський, А. Осадча, 2024). Такий підхід сприяє створенню візуального продукту, який поєднує глибинну культурну ідентичність із вимогами глобалізованого ринку цифрових комунікацій. Комп'ютерна графіка, в даному випадку, виступає не лише як інструмент стилізації, а як повноцінний посередник між традиційним мистецтвом і новітніми засобами візуального висловлення. Особливої уваги потребує етичний аспект взаємодії дизайну з культурною спадщиною, який ми також порушували у співавторстві з С. Подлевським і А. Осадчою. У цьому контексті наголошувалося: «Особливу увагу слід приділяти проблематиці збереження автентичності та уникнення культурної апропріації у процесі цифрової трансформації етнічних мотивів». Розробка візуальної ідентичності на основі етнокоду вимагає не лише глибокого культурного аналізу, а й усвідомлення потенційної соціальної відповідальності дизайнера. Саме тому ми акцентували важливість міждисциплінарного підходу: «поєднання культурного аналізу з технічними можливостями

комп'ютерної графіки сприяє створенню інноваційних дизайнерських продуктів з етнічними елементами».

Аналіз наївного мистецтва як джерела візуальної ідентичності в сучасному графічному дизайні неможливий без урахування специфіки його художньо-композиційної мови. У попередніх дослідженнях було підкреслено, що «характерні візуальні прийоми наїву є актуальними для застосування в сучасних дизайн-проектах», оскільки поєднують глибинні архетипи народного світосприйняття з інтуїтивно зрозумілою символікою (О. Колісник, М. Коваленко 2021). Застосування наївних образів у цифровому дизайні є не лише декоративним прийомом, а передусім способом реконструкції візуального коду національної ментальності в умовах постмодерної культури.

Крім того, в наших попередніх дослідженнях акцентується увага на потенціал наївного мистецтва в освітньому процесі. Зазначено, що «вивчення мистецтва наївистів у відповідних навчальних курсах студентів-дизайнерів підвищує їх конкурентоздатність у творенні візуальної культури сучасного соціуму». Такий підхід дозволяє не лише передавати стилістичні знання, а й виховувати у молодого дизайнера чутливість до культурного контексту та емпатійність у візуальній комунікації. Водночас, за рахунок відкритої структури композиції, образної щирості та метафоричності наївної мови, дизайнери отримують можливість формувати візуальні рішення, які резонують на рівні колективної уяви.

У сучасному мистецькому просторі наїв активно переосмислюється як стратегія естетизації простоти, щирості й «антиелітності». Наївна візуальна мова використовується у виставкових практиках, ілюстрації, вуличному мистецтві, графічному дизайні, а також у цифрових медіа. Стилiзація під наївність часто слугує способом викриття штучності або механічності постмодерної культури, контрастуючи з високотехнологічністю сучасних медіа. В графічному дизайні наїв став актуальним через свою здатність комунікувати з аудиторією на емоційному, щирому рівні. Використання декоративних форм, «дитячої» образності, спрощених композицій у логотипах, упаковках, інтерфейсах підсилює ефект впізнаваності та доброзичливості. Бренди дедалі частіше звертаються до стилістики наїву, щоби викликати довіру, демонструвати локальність і соціальну відповідальність.

Комп'ютерна графіка як складова сучасного графічного дизайну перетворилася на універсальний інструмент візуального моделювання, стилі-

зації та цифрового живопису. Завдяки потужним можливостям графічних редакторів митці можуть відтворювати, інтерпретувати й трансформувати традиційні образи в нових форматах. Такі цифрові засоби дають змогу експериментувати з текстурами, кольорами, композицією та анімацією, що особливо цінно при роботі з етнонаративами. Для наївного етномистецтва комп'ютерна графіка відкриває можливість не лише архівування чи копіювання, але й переосмислення змісту. Створення інтерактивних ілюстрацій, цифрових персонажів, патернів або візуальних історій у стилі наїву дозволяє виводити етнокультурні теми в публічний простір – у мобільні застосунки, соціальні медіа, вебресурси. Таким чином, комп'ютерна графіка слугує містком між традиційною естетикою та новітньою візуальною комунікацією.

Мета статті – проаналізувати потенціал комп'ютерної графіки як інструменту інтерпретації та трансформації наївного етномистецтва у сфері сучасного графічного дизайну; окреслити шляхи поєднання традиційних етнокультурних візуальних кодів із цифровими засобами вираження; обґрунтувати значення наївного стилю як джерела формування візуальної ідентичності в актуальному дизайн-просторі.

Виклад основного матеріалу. Наївне етномистецтво займає проміжне положення між народною традиційною творчістю та індивідуальним мистецьким висловлюванням, сформованим поза межами академічної школи. Його характерною рисою є інтуїтивна мова образів, що постає внаслідок відмови від усталених правил академічної перспективи, анатомії та композиції. У творах митців-наївистів простір трактовано площинно, без глибини й з власними правилами симетрії та пропорцій, що надає композиції умовності та декоративної виразності.

Колористика таких творів відіграє ключову роль: автори зазвичай використовують інтенсивні, відкриті кольори, переважно основні – червоний, синій, жовтий, чорний та білий. Ця смілива кольорова палітра посилює емоційний потенціал візуального образу. Художники часто зверталися до саморобних або доступних матеріалів (зокрема фарб на основі природних барвників, вугілля, крейди), що формувало характерну фактуру та надавало творам особливого колориту. Образний світ наївного мистецтва формувався у тісному зв'язку з фольклорною традицією та міфопоетичним мисленням. У композиціях часто присутні символи, що уособлюють добро і зло, життя і смерть, родючість, любов. Зображення побутових сцен, свят, ярмарків, весільних обрядів або про-

щань з козаками – мають чітке фольклорне походження й іконографічну впізнаваність.

Значну роль відіграє рослинна та тваринна символіка. У наївних композиціях квіти часто символізують ідею раю, краси, душевної гармонії, а птахи, зокрема голуби й леbedі, – мир, любов, вірність. У творах Марії Примаченко тваринні образи трансформуються в химерних істот, що набувають рис прадавньої язичницької символіки, репрезентуючи космологічну структуру світу – небесного, земного і підземного рівнів. Стійкість повторюваних сюжетів – «козак Мамай», «садок вишневий», «леbedі на ставку» – вказує на глибокий зв'язок із колективною пам'яттю народу та фольклорним архетипом.

Ключовою естетичною категорією наївного мистецтва є візуальна щирість – спонтанність, емоційна відкритість і безпосередність вираження. У наївній творчості відсутні бар'єри між автором і глядачем: зображення сприймається як безпосередній вияв внутрішнього досвіду, а не результат обробки академічних правил. Ця емоційна прямота, зумовлена самонавчанням багатьох митців-наївістів, надає творам глибокої індивідуальності та духовного резонансу. На відміну від раціонального, інтелектуалізованого мистецтва, наїв демонструє світ «очима душі», де простота перетворюється на художню силу. Саме тому сучасна візуальна культура, втомлена від надмірної концептуальності та комерціалізації, звертається до наївного мистецтва як до джерела автентичних переживань і естетичної правдивості.

Українська традиція наївного мистецтва виявляється у низці артефактів і мистецьких постатей. У XIX столітті широкого розповсюдження набув народний образ «Козак Мамай», що став уособленням українського героя-філософа. Ікони на склі, характерні для Прикарпаття і Поділля, а також настінні розписи хат і предметів побуту свідчать про розмаїття народної образності, яка нині розглядається як джерело наївного етнодизайну. У XX столітті постають потужні постаті наївного мистецтва: Марія Примаченко, чиї фантастичні звірі і квіти стали світовими символами української візуальної культури; Катерина Білокур, яка створювала натюрморти з глибоким символічним навантаженням; не можливо пройти повз гармонійних робіт Ганни Собачко-Шостак; Никифор Дровняк – маляр із прикордонної культури, чия графіка репрезентує наївність як візуальну філософію. З-поміж сучасників варто виокремити Поліну Райко, чиї настінні розписи в будинку на Херсонщині стали об'єктом національної культурної спадщини; Вікторію Проців – сучасну худож-

ницю, яка переосмислює наївний стиль у графіці; Леся Синиченко – художниця, чия творчість сформувалася на перетині особистого досвіду, жіночої інтуїції та колективної історичної пам'яті, зокрема в умовах повномасштабної війни. У своїх роботах вона поєднує живопис, вишивку, інсталяцію та поезію, перетворюючи традиційні матеріали на інструменти внутрішнього захисту, пам'яті та трансформації. Центральними темами її мистецтва є втрата, еміграція, тілесна й емоційна присутність жінки в кризових станах суспільства, а також спадковість жіночого досвіду, закодованого у побутових речах. Її роботи були представлені в Україні, Литві та Фінляндії, і викликають діалог з глядачем через емпатію, візуальну ніжність і глибину особистісної рефлексії (рис. 1, 2, 3).

Рис. 1.

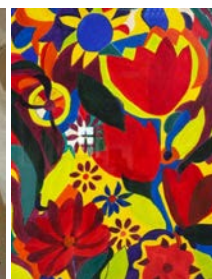

Рис. 2.

Рис. 3.

3-поміж технік – розпис на склі, петриківський орнамент, різьба, настінний живопис – все це засвідчує багатогранність наївного як феномену. У XXI столітті наївна естетика активно інтерпретується в ілюстрації, графічному дизайні, цифровому мистецтві. Цифрові технології дозволяють відтворювати характерну колористику, умовність форм, символіку, зберігаючи емоційну щирість та автентичність у нових медіа. Інструментарій сучасних графічних програм охоплює широкий спектр засобів стилізації, що дозволяють переосмислити наївну естетику у цифровому середовищі. До таких засобів належать цифрові пензлі (brush sets), піксельна графіка (pixel-art), а також генератори візерунків (pattern tools), які відкривають нові можливості для актуалізації народних форм.

У сучасному дизайні векторна графіка слугує ключовим інструментом для репрезентації стилізованих орнаментальних форм, притаманних наївному етномистецтву. Завдяки побудові зображень на основі математичних обчислень (ліній, кривих, фігур), векторна графіка забезпечує високий рівень масштабованості без втрати якості, що є критично важливим для відтворення декорованих площинних елементів. Саме особливості наївного мистецтва – умовність зображення, яскраві локальні кольори, площинна композиція – вдало

адаптуються до векторного формату. Тому сучасні візуальні продукти, пов'язані з етнокультурною тематикою, часто виконуються у вигляді векторної ілюстрації для подальшого використання у поліграфії, цифровій анімації та вебдизайні.

Прикладом є дизайнерське оформлення серії пакування молочної продукції «Канів 1971», де використано мотиви, стилізовані під візуальну мову Марії Примаченко: декоративні квіти, звірі, рослини подано у форматі виразної площинної композиції з насиченою кольоровою палітрою. Векторна графіка в цьому контексті дозволила зберегти орнаментальну чіткість зображення, забезпечити легкість його тиражування та візуальну сумісність із сучасною типографікою (рис. 4).

Рис. 4.

На відміну від векторних форматів, растрова графіка – що базується на піксельній структурі – забезпечує можливість детального відтворення кольорових градацій, фактури та візуальної пластики мазка. Саме тому цифровий живопис у растровому середовищі (зокрема у Photoshop, Procreate) стає ефективним способом імітації традиційних технік народного мистецтва: гуаші, акварелі, темпері. Багато митців застосовують графічні планшети й стилуси, щоб зберегти ефект рукотворності у своїх цифрових роботах, зокрема відтворюючи нерівні контури, фактуру паперу чи деревориту. Комбінування векторних контурів із растровими текстурами дозволяє досягнути балансу між композиційною структурованістю та фактурною щирістю, характерною для наївного живопису.

Набори цифрових пензлів, зокрема в Adobe Photoshop, Procreate чи Krita, імітують традиційні художні техніки: мазки щетинного пензля,

акварельні переливи, текстуру стін чи полотна. У цьому контексті покажемо є приклад онлайн-курсу ілюстраторки Інги Юн «Petrykivka Ukrainian Folk Art», де традиційна декоративна система Петриківки адаптована для вивчення іноземною аудиторією через цифрові засоби малювання. Цей кейс демонструє потенціал brush sets як інструменту трансляції етнокультурного коду у глобальному середовищі (рис. 5).

Рис. 5.

Іншою актуальною практикою є піксельна графіка, яка через свою стилістичну обмеженість апелює до принципів примітивізму. Піксель-арт, характерний для естетики ретро-ігор, дозволяє перевтілювати народні орнаменти (вишивку, килимові мотиви) у цифрові патерни. Такий підхід використовувався у низці NFT-проектів, зокрема в ініціативі «Digital Art for Real Life», де правнучки Марії Примаченко створили цифрові інтерпретації народних сюжетів. У цих роботах спостерігається поєднання елементів піксельної, 3D- і фольклорної стилістики, що є прикладом успішного синтезу традиції й новітніх візуальних мов (рис. 6).

Також важливими є інструменти автоматизації симетрії та шаблонів, що дозволяють моделювати складні орнаментальні композиції на основі базових елементів. У Procreate, зокрема, реалізовано режим симетричного малювання, що дає змогу формувати розетки або візерунки з мінімальними зусиллями, зберігаючи при цьому дух ручної роботи, властивий народному розпису.

Висновки. Наївне етномистецтво, яке історично сформувалося як спонтанна, емоційно

Рис. 6.

насичена форма візуального висловлювання, сьогодні набуває нового значення в контексті цифрової візуальної культури. Її особливості – площинність композиції, виразна символіка, яскраве колористичне вирішення, інтуїтивна образність – виявилися надзвичайно сумісними з можливостями сучасної комп'ютерної графіки. Завдяки технологічним інструментам (векторна і растрова графіка, цифрові пензлі, патерни, генератори симетрії), дизайнери мають змогу не лише імітувати естетику наївного мистецтва, але й трансформувати її у нові актуальні форми.

Інтеграція наївного етномистецтва в практики графічного дизайну виступає не просто стилістичним прийомом, а візуальною стратегією збереження і трансляції культурної пам'яті. У процесі роботи з етнонаївом важливими є етичні принципи – визнання джерел, дотримання автентичності, культурна чутливість до змісту. Саме таке осмислене ставлення до візуальної спадщини

дозволяє уникнути поверхневого декоративізму й забезпечує глибину візуального наративу. Комп'ютерна графіка, у цьому контексті, перетворюється з технічного інструменту на засіб візуальної комунікації нового типу – такий, що поєднує цифрову мобільність і глобальність з локальною глибиною культурною семантикою. Результатом цього синтезу є дизайнерські продукти, які не лише вирізняються художньою цілісністю, а й виконують культуротворчу функцію – актуалізують етнокоди в умовах сучасної візуальної мови.

Таким чином, наївне етномистецтво, переосмислене засобами комп'ютерної графіки, не втрачає своєї щирості й емоційної сили, а натомість відкриває нові перспективи для інтерпретації традиції в контексті глобалізованого світу. Сучасний графічний дизайн, збагачений наївними елементами, не лише зберігає культурну спадщину, але й формує нові моделі ідентичності – візуально чутливі, змістовно насичені та соціально релевантні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Стельмашук Г. Українські митці у світі: Матеріали до історії українського образотворчого мистецтва XX століття. Львів: Априорі, 2009.
2. Яців Р. Ідеї, смисли, інтерпретації образотворчого мистецтва: українська теоретична думка XX століття. Мистецтвознавчі записки, 2012, № 22, с. 15–24.
3. Косів В. У тіні образотворчого мистецтва: історіографія графічного дизайну української діаспори 1945–1989 рр. Вісник ЛНАМ, 2021, № 49, с. 109–115.
4. Мельник О. Книжкова графіка Роберта Лісовського в контексті розвитку українського образотворчого мистецтва XX століття. Мистецтвознавчі зошити, 2020, № 3, с. 74–79.
5. Колісник О. В., Коваленко М. О. Naïve art: features of creative perception. Art and Design, 2021, № 3(15), с. 45–53.
6. Осадча А., Колеснікова А., Подлевський С. Етнодизайн в контексті цифрових технологій: роль комп'ютерної графіки у створенні візуальної ідентичності. Актуальні питання гуманітарних наук, 2025, т. 2, вип. 83, с. 50–57.

REFERENCES

1. Stelmeshchuk H. (2009) *Ukrainian mytsi u sviti: Materialy do istorii ukrainskoho obrazotvorchoho mystetstva XX stolittia* [Ukrainian Artists in the World: Materials for the History of Ukrainian Fine Art of the 20th Century]. Lviv: Apriori. [in Ukrainian].
2. Yatsiv R. (2012) *Idei, smysly, interpretatsii obrazotvorchoho mystetstva: ukrainska teoretychna dumka XX stolittia* [Ideas, Meanings, Interpretations of Fine Art: Ukrainian Theoretical Thought of the 20th Century]. *Mystetstvoznachchi zapysky*, 22, 15–24. [in Ukrainian].
3. Kosiv V. (2021) *U tini obrazotvorchoho mystetstva: istoriografii hrafichnoho dyzainu ukrainskoi diaspori 1945–1989 rr.* [In the Shadow of Fine Arts: Historiography of Graphic Design of the Ukrainian Diaspora 1945–1989]. *Visnyk LNAM*, 49, 109–115. [in Ukrainian].
4. Melnyk O. (2020) *Knyzhkova hrafika Roberta Lisovskoho v konteksti rozvytku ukrainskoho obrazotvorchoho mystetstva XX stolittia* [Book Graphics of Robert Lisovskyi in the Context of the Development of Ukrainian Fine Art of the 20th Century]. *Mystetstvoznachchi zoshyty*, 3, 74–79. [in Ukrainian].
5. Kolisnyk O. V., Kovalenko M. O. (2021) Naïve art: features of creative perception. *Art and Design*, 3(15), 45–53. [in Ukrainian].
6. Osadcha A., Koliesnikova A., Podlievskyi S. (2025) *Etnodyzain v konteksti tsyfrovyykh tekhnolohii: rol kompiuternoï hrafiki u stvorenni vizualnoi identychnosti* [Ethnodesign in the Context of Digital Technologies: The Role of Computer Graphics in Creating Visual Identity]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*, 2(83), 50–57. [in Ukrainian].